

Arrest

nr. 348 531 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 april 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat F. DECLERCQ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 4 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 22 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 21 januari 2027 (AD, documenten, stuk 6).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij

de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij last had van schurft, huiduitslag, haar urinewegen en tandpijn (NPO, p. 3). Echter blijkt ook uit haar verklaringen dat zij voor schurft behandeld werd in België en dat zij ondertussen gaan last meer heeft van haar urinewegen. Voor haar tandpijn zou zij een afspraak gemaakt hebben (NPO, p. 3-4). Verzoekende partij verklaarde dat zij tegenwoordig geen medische problemen heeft (NPO, p. 3). Zo uit haar verklaringen en de neergelegde medische documenten kan blijken dat zij in het verleden een aantal medische problemen had, blijkt niet dat zij actueel nog met ernstige medische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren dermate beïnvloeden dat zij zich niet meer als statushouder met een nog geldige ADET staande zou kunnen houden in Griekenland.

Verder haalt verzoekende partij in het verzoekschrift aan dat er sprake is van een intrinsieke kwetsbaarheid gezien haar afkomst uit en de huidige situatie in Palestina. Ze lijdt onder stress over de situatie van haar familie die zich nog in Gaza bevinden en er zal binnenkort psychologische begeleiding opgestart worden. Verzoekende partij heeft echter tot op heden nog geen psychologisch attest neergelegd waaruit kan blijken dat zij effectief door een psycholoog wordt begeleid en opgevolgd.

Er kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, maar het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza volstaat niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Ook met het bij het verzoekschrift gevoegde bericht van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, toont verzoekende partij niet aan dat zij actueel gebukt gaat onder dermate ernstige psychologische problemen dat zij hierdoor niet

langer haar rechten als statushouder in Griekenland kan doen gelden. Deze informatie heeft geen betrekking op de concrete persoonlijke situatie van verzoekende partij zoals deze ook wat betreft haar kwetsbaarheid concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld.

Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn of de impact ervan op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een behandeling die in Griekenland niet voorhanden zou zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 21 januari 2027 (AD, documenten, stuk 6). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij nog over haar originele Griekse documenten beschikt aangezien zij deze voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf verklaarde dat het in het begin niet haar bedoeling was om in Griekenland asiel aan te vragen (NPO, p. 8). Zij had dus blijkbaar aanvankelijk niet de intentie om een verzoek om internationale bescherming in Griekenland aan te vragen en in geval haar internationale bescherming werd verleend er te blijven en zich in de Griekse samenleving te integreren als statushouder. Uit haar verklaringen blijkt verder ook dat zij, nadat zij werd erkend als vluchteling, er in slaagde erin om werk te vinden in diverse sectoren in Griekenland. Zo werkte verzoekende partij als tegelzetter en schilder, in een kaasfabriek, deed zij graafwerk in de straten en werkte zij in de schoonmaak (NPO, p. 11). Zij werkte telkens voor korte periodes omdat zij het loon te laag vond om te voorzien in haar eigen onderhoud en om haar naasten te ondersteunen. Zij werkte voor 40 euro per dag en bleef daarom steeds op zoek naar betere alternatieven (NPO, p. 11-13). Zij zou jobs gezocht hebben via arbeidskantoren, via kennissen, via het internet en door zelf werkgevers te contacteren (NPO, p. 12). Hoewel verzoekende partij verklaarde dat zij het loon te laag vond om te voorzien in haar eigen onderhoud en dat van haar naasten, blijkt wel dat zij in haar levensonderhoud kon voorzien. Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat het voor haar onmogelijk zou geweest zijn om de nodige documenten te bekomen die nodig zijn voor statushouders, zoals verzoekende partij, om op legale wijze te werken in Griekenland.

Er kan aangenomen worden dat aan verzoekende partij een AFM-nummer werd toegekend. Uit de algemene informatie blijkt immers dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij diende een verzoek op om internationale bescherming in op 19 januari 2024 en dus na 31 december 2020. Verder verklaarde verzoekende partij dat zij een AMKA heeft gekregen in Griekenland (NPO, p. 15, AD, DVZ, Bijkomende vragen M-Status Griekenland). Zij beschikte bijgevolg over de nodige documenten om op legale wijze als statushouder in Griekenland te kunnen werken. In de mate dat zij haar AMF na haar erkenning als vluchteling niet geactualiseerd zou hebben of haar AMKA niet geactiveerd, toont zij niet aan dat zij daartoe niet in staat zou geweest zijn of in geval van terugkeer daar niet toe in staat zou zijn, gelet op het feit dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie aannemelijk maakt.

Waar verzoekende partij verklaarde dat zij, nadat ze het opvangcentrum verlaten had, zo goed als altijd op straat of in treinstations geslapen heeft en dat zij naar private huisvesting zocht maar dat de huurprijzen te hoog waren (NPO, p. 13), blijkt uit haar verklaringen ook dat zij soms bij vrienden kon overnachten (NPO, p. 7) en dat verzoekende partij in Griekenland ook bijgestaan werd door haar vriendin L. die de Roemeense nationaliteit heeft en onder meer betaalde voor zijn paspoort (NPO, p. 8). Verzoekende partij verklaarde in het opvangcentrum meerdere keren naar taallessen gevraagd te hebben en zij zou naar drie verschillende taalscholen geweest zijn, maar telkens bleek dat zij hiervoor zelf diende te betalen (NPO, p. 10 en 17). Evenwel maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Uit de landeninformatie blijkt immers dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere IOM) en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 42-44), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, Country Report Greece. Update 2024, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Bovendien doet het niet machtig zijn van de Griekse taal, niets af aan de mogelijkheid om werk te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, zoals de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt.

Verzoekende partij stelt verder nog dat zij in Griekenland geen toegang had tot effectieve gezondheidszorg. Zij stelt dat zij haar problemen van schurft en huiduitslag aankaartte bij de medewerkers in het opvangkamp en hen vertelde dat ze geneeskundige verzorging nodig had maar enkel een poeder kreeg dat niet werkte en pijnstillers (NPO, p. 9). Op een ander moment, toen zij pijn had aan de testikels, vroeg zij aan de medewerkers in het opvangkamp een ambulance maar ze werd afgewimpeld (NPO, p. 9). Zij ging de volgende dag zelf naar het ziekenhuis samen met een vriendin die Grieks spreekt, maar kreeg daar geen gratis medicatie. De vriendin van verzoekende partij kocht medicatie voor haar (NPO, p. 9). Zij ging daarnaast ook naar het ziekenhuis voor de verzorging van een kies, maar dit zou 70 euro kosten en werd niet terugbetaald (NPO, p. 11). Uit dit alles blijkt dat zij twee keer naar het ziekenhuis ging en twee keer wel degelijk onderzocht werd, maar dat zijn de medicatie zelf diende te kopen (NPO, p. 14-15). Het loutere feit dat zij zelf dient te betalen voor medicatie volstaat niet om te stellen dat er in Griekenland geen toegang zou zijn tot de gezondheidszorg.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker redelijkerwijze geacht kan worden voldoende zelfredzaam te zijn om zich staande te houden in Griekenland. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat zij in staat was om in Griekenland bij verschillende werkgevers aan de slag te gaan, dat zij ook in België werkt en verschillende jobs heeft gehad, Engels spreekt en ook anderhalf jaar hogere studies gevolgd heeft (NPO, p. 6-8). Verder blijkt uit haar gebruik van sociale media dat zij ook over enige digitale vaardigheden beschikt. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij meermaals reisde van Athene naar Corfu en naar Kreta en dat zij er ok in slaagde naar België te reizen (NPO, p. 9-10). Door louter in het verzoekschrift te stellen dat de commissaris-generaal de zelfredzaamheid van verzoekende partij overschat en te stellen dat hij in beperkte mate in staat was zijn plan te trekken in Griekenland, dat zijn inspanningen niet konden baten en dat de financiële hulp die hij mocht ontvangen niet volstond om zijn leven in Griekenland op te bouwen, weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing niet. Met dergelijk algemeen betoog toont verzoekende partij niet aan dat zij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om zich staande te houden in Griekenland. Voorts kon zij in Griekenland ook rekenen de steun van haar Roemeense vriendin.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk

keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij wijst op de slechte levensomstandigheden in het opvangkamp – zij moest in een kamp verblijven waar de hygiënische omstandigheden zeer slecht waren waardoor zij schurft en huiduitslag kreeg (NPO, p. 9) –, dient opgemerkt te worden dat hoe betreuenswaardig ook, verzoekende partij als statushouder over de nodige documenten kon beschikken en nog beschikt om legaal te werken en te proberen haar levensomstandigheden te verbeteren. Hoe dan ook is verzoekende partij geenszins verplicht opnieuw in een opvangkamp te verblijven.

Verzoekende partij verklaart verder ook dat zij het slachtoffer werd van racisme op meerdere momenten. Zij werd racistisch behandeld door de Griekse politie tijdens de boottocht van Rhodos naar Athene en kreeg te maken met een racistisch incident waarbij mensen naar haar en enkele vrienden schreeuwden, spuwden en dingen naar hen gooiden omdat ze hen verdachten van seksuele intimidatie of aanranding. Zij werden daarop ook gedurende korte tijd in de cel gestoken en mishandeld door de politie terwijl zij niets verkeerd hadden gedaan. Verzoekende partij probeerde klacht in te dienen bij de politie die haar had mishandeld, maar de politieagent ging hier niet op in (NPO, p. 10-11). Verzoekende partij heeft de situatie besproken met de directeur van het opvangkamp maar daar kwam niets uit. Zij heeft het voorval ook aangekaart bij de gemeente van Malakasa waar men haar vertelde dat ze haar verder zouden contacteren (NPO, p. 16-17). Verzoekende partij kan hiervan echter geen bewijs neerleggen ondanks het feit dat al haar persoonsgegevens opgenomen werden (NPO, p. 17). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat dergelijke klachtenprocedures enige tijd in beslag kunnen nemen wat niet betekent dat de gemeente haar niet zou hebben willen helpen. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij éénmaal teruggegaan is naar de gemeente en dat ze haar opnieuw lieten weten dat ze haar zouden contacteren. Daarna heeft zij echter de streek verlaten en zich niet verder geïnformeerd (NPO, p. 17). Hoewel uit dit alles kan blijken dat verzoekende partij volgens haar verklaringen door de politie mishandeld werd en bepaalde stappen heeft ondernomen om een klacht in te dienen maar dat dit geen gevolg kreeg, kan hieruit, hoe betreuenswaardig ook, niet worden afgeleid dat zij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belandde, noch dat zij als statushouder, in geval van terugkeer niet alsnog dergelijke behandeling zou kunnen aanklagen, indien nodig door een beroep te doen op nationale of internationale mensenrechtenorganisaties.

Verzoekende partij haalt verder nog aan dat zij te maken kreeg met racisme van de security in het opvangcentrum, van werkgevers en van Griekse burgers op dagelijkse basis (NPO, p. 16 en 18). Hoewel deze ervaringen uitermate betreuenswaardig zijn, blijkt op basis van haar verklaringen dat verzoekende partij naar aanleiding van deze specifieke gebeurtenissen onvoldoende pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Verzoekende partij is weliswaar naar de gemeente gegaan om de situatie van de racistische werkgevers aan te kaarten maar wanneer er geen klacht werd geregistreerd en ze haar bij de gemeente vertelden dat zij haar niet konden helpen, heeft zij geen verdere stappen gezet (NPO, p. 12-13). Zij heeft geen officiële klacht ingediend bij de politie tegen de medewerkers van het opvangkamp, de werkgevers die haar slecht behandeld hebben of tegen de Griekse burgers die haar racistisch behandelden (NPO, p. 16). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden indien deze problemen echter niet aangegeven worden bij de politie,

De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de

Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekende partij over een geldige ADET, AFM en AMKA beschikt, dat bij haar geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en dat zij voldoende zelfredzaam kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij in geval van terugkeer naar Griekenland als statushouder kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Verzoekende partij betoogt ook nog dat de Griekenland recent gesteld heeft geen terugkeerders meer te willen aanvaarden en verwijst daarvoor naar een aantal persartikels over gesprekken tussen de Griekse en Duitse regering over de terugkeer van vluchtelingen vanuit Duitsland naar Griekenland na een uitspraak van de Federale Administratieve rechtbank Leipzig midden april. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij als statushouder met een geldige verblijfsvergunning verhinderd zou zijn om vanuit België vrijwillig naar Griekenland terug te keren en haar rechten als statushouder te doen gelden en evenmin dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland actueel daadwerkelijk niet zou worden toegelaten tot het Griekse grondgebied, zo zij dit wensen.

Een algemene verwijzing naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond en uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij daartoe in gebreke blijft.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoekende partij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan

te brengen waarom zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

9. Verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker legt een aanvullende nota neer ter terechtzitting.

Verzoekers advocaat zet uiteen dat verzoeker in januari 2024 werd erkend en sinds november 2024 in België verblijft. Hij heeft hier een sociaal netwerk opgebouwd en is sindsdien niet meer in Griekenland geweest. Hierdoor voldoet hij niet meer aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het programma van Helios Plus. In de landeninformatie wordt de problematiek inzake de verlenging of vernieuwing van een ADET bevestigd. De ADET van verzoeker zal in januari 2027 vervallen, wat problematisch is aangezien men stelt dat een verlenging meer dan een jaar in beslag neemt. Verzoeker zal in tussentijd geen toegang hebben tot basisrechten zoals huisvesting, tewerkstelling en toegang tot medische zorgen. Voor het overige wenst de advocaat van verzoeker te volharden.

Verzoeker zelf verklaart dat hij nog een document heeft meegenomen van het opvangcentrum, maar dit blijkt na verificatie reeds in het administratief dossier te zitten. Hij verklaart veel leed gehad te hebben in Griekenland. Hij leefde daar in zeer slechte omstandigheden. Hier heeft hij zijn leven goed kunnen opbouwen. Hij leeft onder psychologische druk, maar hij heeft nog geen psycholoog gevonden waarbij hij een afspraak kan maken. Verzoeker werkt in België en heeft Engels en Nederlands geleerd. Hij is de enige die steun kan bieden aan zijn familie in Gaza. Hij is de oudste thuis en zijn broers en zussen die gezinnen hebben, zijn ook afhankelijk van hem. Hij wil een normaal leven kunnen opbouwen. Hij heeft hier neven en nichten die allemaal Belg zijn. Zij zijn simpele mensen die een normaal leven willen leiden en hebben geen problemen met andere mensen."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij ter terechtzitting overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 27 maart 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

De rapporten AIDA, “Country Report Greece”, september 2025 en RSA, “Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights”, 7 april 2025 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 28 mei 2026, werden al bijgebracht in het verzoekschrift en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking. Ook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 waarnaar verwezen wordt in deze aanvullende nota, waarin commentaar gegeven wordt op de informatie in het rapport “COI FOCUS GRECE Aide aux migrants” van 25 juli 2025, deze informatie zou niet (langer) correct zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigten van internationale bescherming, lag reeds voor bij het opstellen van de beschikking.

Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, waaronder het meest recente rapport van RSA “Recognised Refugees 2026, Access to documents and socio-economic rights” van 27 april 2026 en de kritiek van verzoekende partij op de nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026, die nog niet voorlagen bij het schrijven van de beschikking, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 27 maart 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de preciaire leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg

van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland *a priori* reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn. Verder blijkt uit het rapport van RSA van 23 maart 2026 dat de wachttijden voor het verlengen van een ADET nog steeds aanzienlijk kunnen zijn en dat het aantal hangende aanvragen stijgt, maar hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat bovenstaande beoordeling van de algemene situatie voor statushouders in Griekenland niet langer correct zou zijn.

Met betrekking tot de in de aanvullende nota van verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad op het volgende. Genoemd artikel 26 luidt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken”.

Uit de nota van 16 januari 2026 blijkt duidelijk dat de informatie in haar ‘Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland’ van 5 januari 2026 met betrekking tot de vraag die door het CGVS via e-mail op 27 oktober 2025 werd gesteld aan het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel en het antwoord dat werd verkregen van mevrouw M., niet langer relevant is en dat deze informatie enkel in deze nota van 5 januari 2026 werd opgenomen om de achtergrond te schetsen van de nieuwe informatie die werd bekomen van de Griekse autoriteiten op 22 december 2025. Omdat het antwoord van mevrouw M. niet overeen leek te komen met de inhoud van de AMKA-verordening van december 2023, werd immers verdere verduidelijking gevraagd aan de *Reception and Identification Service* van de Griekse asieldienst op 31 oktober 2025. Wegens het uitblijven van een antwoord, nam de verwerende partij vervolgens op 19 december 2025 via e-mail contact op met de *Governor of Asylum Service* (het hoofd van de Griekse asieladministratie), de heer M.K., die op 22 december 2025 via e-mail zijn antwoorden overmaakte.

In zoverre verzoekers kritiek zich richt op de informatie die op 27 oktober 2025 via e-mail werd verkregen van mevrouw M., is deze niet langer relevant is. Verzoekers kritiek, dat, in strijd met artikel 26 van het voormeld koninklijk besluit, de e-mailuitwisseling die daaraan ten grondslag lag niet heeft meegedeeld, is bijgevolg niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat de vragen die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen opgenomen zijn in de nota van 5 januari 2026 (p. 2-4). In deze nota wordt ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid en wordt ook een e-mailadres vermeld. De nota van 16 januari 2026 bevat dus alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen die volgens artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zijn vereist. Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Ook worden Engelse en Franse vertalingen bijgebracht van delen van relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet worden vastgesteld.

Het algemene beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging kan in deze zaak evenmin zijn geschonden. Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoekende partij over voldoende elementen beschikte om, indien nodig, met volledige kennis van zaken de door de commissaris-generaal overgelegde informatie met betrekking tot AMKA te betwisten.

5.2. In de beschikking van 27 maart 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 21 januari 2027, (iii) er kan niet blijken dat zij de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland aangezien zij verklaarde dat het in het begin niet haar bedoeling was om in Griekenland asiel aan te vragen en (iv) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland.

5.2.1. In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak omdat uit haar verklaringen immers niet kan blijken dat ze ernstige medische of psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Ter terechtzitting haalt verzoekende partij aan dat zij onder psychologische druk leeft, maar dat zij nog geen psycholoog gevonden heeft waarbij zij een afspraak kan maken. Hiermee slaagt verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat zij heden een bijzondere kwetsbaarheid heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloedt of die ervoor zorgt dat zij niet in staat zou zijn om haar rechten, verbonden aan haar status in Griekenland, uit te oefenen. Verzoekende partij is in België tewerkgesteld en heeft hier ook Nederlands en Engels geleerd.

Er liggen geen objectieve stukken voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij kampt met ernstige psychologische, medische of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Zij slaagt er dan ook niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen.

In het geval verzoekende partij na terugkeer naar Griekenland medische of psychologische bijstand zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij daar in Griekenland geen toegang toe zal hebben. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat ze, zelfs wanneer ze niet over een AMKA beschikt, in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van spoedeisend hulp en medicatie op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*"Verslag feitenonderzoek"* van september 2024, p. 49, 50-51). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

5.2.2. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat haar ADET in januari 2027 zal vervallen en dat een kwart van de aanvragen tot verlenging meer dan een jaar hangende zijn en dit bijgevolg problematisch is, dient erop gewezen te worden dat de ADET van verzoekende partij nog geldig is tot en met 21 januari 2027. Bovendien beschikt verzoekende partij nog over haar originele documenten. Verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat haar ADET nog geldig is en dat zij nog ruim de tijd heeft om deze te laten verlengen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij reeds stappen gezet heeft om de procedure tot verlenging van haar ADET op te starten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de aanvragen om verlenging via het versturen van een standaardformulier per e-mail bij de asielautoriteiten moet worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9). Door de mogelijke stappen reeds te ondernemen, kan verzoekende partij minstens deels anticiperen op de mogelijke lange wachttijd voor het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning.

In de mate dat verzoekende partij onder verwijzing naar het rapport van RSA van 27 april 2026, haar standpunt benadrukt dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt en dat er sprake zou zijn van een cirkelredenering, dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd, is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders

zonder AMKA of actieve AMKA toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven, hetgeen ook terechtzitting niet weerlegd werd. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud wel over een AMKA te beschikken (NPO, p. 15).

Door louter te verwijzen naar het rapport van RSA van 27 april 2026 doet verzoekende partij bovendien geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij in eerste instantie niet de intentie had om zich in de Griekse samenleving te integreren, dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend, dat haar ADET nog geldig is tot en met 21 januari 2027 en dat zij niet aantoont dat zij in de onmogelijkheid was om een AMKA te verkrijgen en te activeren en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland aangezien zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde een AMKA ontvangen te hebben. Zij maakt daarnaast ook niet aannemelijk dat er bij haar sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij weerlegt met deze algemene verwijzing niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 21 januari 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

5.2.3. Verder verklaart de advocaat van verzoekende partij hoofdzakelijk te volharden in het verzoekschrift. Waar zij nog aanstipt dat verzoekende partij hier in België een sociaal netwerk uitgebouwd heeft en dat zij reeds langer dan twee jaar geleden erkend werd in Griekenland, waardoor zij niet langer aanspraak kan maken op de hulp van Helios Plus, maakt zij niet concreet aannemelijk dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Dat zij geen aanspraak zou kunnen maken op Helios Plus betekent niet dat zij niet in staat zou zijn huisvesting of werk te vinden. Haar betoog gaat voorbij aan hetgeen in de beschikking van de Raad reeds werd gesteld met betrekking tot haar zelfredzaamheid: *“Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker redelijkerwijze geacht kan worden voldoende zelfredzaam te zijn om zich staande te houden in Griekenland. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat zij in staat was om in Griekenland bij verschillende werkgevers aan de slag te gaan, dat zij ook in België werkt en verschillende jobs heeft gehad, Engels spreekt en ook anderhalf jaar hogere studies gevolgd heeft (NPO, p. 6-8). Verder blijkt uit haar gebruik van sociale media dat zij ook over enige digitale vaardigheden beschikt. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij meermaals reisde van Athene naar Corfu en naar Kreta en dat zij er ok in slaagde naar België te reizen (NPO, p. 9-10). Door louter in het verzoekschrift te stellen dat de commissaris-generaal de zelfredzaamheid van verzoekende partij overschat en te stellen dat hij in beperkte mate in staat was zijn plan te trekken in Griekenland, dat zijn inspanningen niet konden baten en dat de financiële hulp die hij mocht ontvangen niet volstond om zijn leven in Griekenland op te bouwen, weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing niet. Met dergelijk algemeen betoog toont verzoekende partij niet aan dat zij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om zich staande te houden in Griekenland. Voorts kon zij in Griekenland ook rekenen de steun van haar Roemeense vriendin.”* Verzoekende partij verduidelijkt verder niet hoe het feit dat zij in België een sociaal netwerk heeft uitgebouwd tot een verminderde zelfredzaamheid zou leiden, laat staan hoe dit ertoe kan leiden dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden.

Hoewel uiteraard de bezorgdheden van verzoekende partij met betrekking tot de situatie van haar familieleden in Gaza en de wens van verzoekende partij als oudste van het gezin om hen te ondersteunen begrijpelijk zijn, maakt verzoekende partij met dergelijk betoog, gelet op wat hierboven werd vastgesteld met betrekking tot de geldigheid van haar ADET en AFM, haar gebrek aan bijzondere kwetsbaarheid en haar zelfredzaamheid, niet concreet aannemelijk dat zij hierdoor in geval van terugkeer naar Griekenland, zelf in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden.

Door verder louter op algemene wijze te stellen dat zij veel leed gekend heeft in Griekenland en daar in zeer slechte omstandigheden leefde, slaagt zij er niet in om de motivering van de beschikking op concrete wijze te weerleggen. Zij toont namelijk niet aan dat zij alle van haar redelijkerwijze te verwachten stappen genomen heeft om zich in Griekenland te integreren.

Ter terechtzitting verklaart verzoekende partij nog een document meegebracht te hebben van het opvangcentrum, maar dit blijkt reeds in het administratief dossier te zitten en werd bijgevolg reeds in aanmerking genomen bij de beschikking.

5.3. Waar verzoekende partij in de aanvullende nota wijst op de situatie in Palestina, werd ze er reeds in de beschikking op gewezen dat ze niet aantoont niet meer over een beschermingsstatus beschikt in Griekenland, waardoor haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Griekenland dient te

worden beoordeeld. Haar verwijzing naar informatie omtrent de situatie in Palestina is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor haar verklaringen met betrekking tot haar leven hier in België. Hoewel het bewonderenswaardig is dat verzoekende partij haar leven hier goed heeft kunnen opbouwen, dat zij hier werkt en Engels en Nederlands geleerd heeft, zijn deze verklaringen niet dienstig voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verzoekende partij hier in België familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben, is om dezelfde reden ook niet dienstig.

5.4. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET